

Arrest

nr. 156 147 van 5 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 11 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juni 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 maart 2012 dient de verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Bij beslissing van 26 maart 2012 weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker wordt in toepassing van artikel 57/6, eerste lid, 5° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet), uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoeker werd bevolen om uiterlijk op 16 juni 2012 het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van 2 mei 2012 nr. 80.570 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het cassatieberoep gericht tegen voormeld arrest werd verworpen door de Raad van State bij arrest nr. 223.964 van 19 juni 2013.

De verzoeker maakte een zaak aanhangig bij het Europees Hof van de Rechten van de mens, bij verzoekschrift van 14 mei 2012 dat werd ingeschreven onder nummer 28500/12 en dat aanleiding was tot een opschortende maatregel bij toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Hof. België werd verzocht de verzoeker niet te verwijderen naar Jordanië.

Op 26 juni 2013 werd de verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*).

Op 1 augustus 2013 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Deze asielaanvraag wordt niet in overweging genomen bij beslissing d.d. 22 augustus 2013 (bijlage 13*quater*). Bij 's Raads arrest nummer 116.699 van 10 januari 2014 wordt het beroep tot nietigverklaring tegen die beslissing verworpen.

Op 9 januari 2014 wordt de verzoeker, in het kader van artikel 16.1.e van de Dublin III Verordening teruggenomen uit Oostenrijk.

Bij arrest van 28 januari 2014 verklaart het Europees Hof voor de rechten van de mens het door verzoeker op 14 mei 2012 ingediende beroep onontvankelijk en wordt een einde gesteld aan de opschortende maatregel.

Op 4 april 2014 dient de verzoeker een derde asielaanvraag in bij de Belgische overheid (bijlage 26*quinquies*). Bij beslissing van 25 april 2014 weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de meervoudige asielaanvraag in overweging te nemen.

Op 7 mei 2014 wordt de verzoeker bevolen om het grondgebied binnen de 7 dagen te verlaten (bijlage 13*quinquies*).

Op 25 november 2014 dient de verzoeker een vierde asielaanvraag in (bijlage 26*quinquies*). Bij beslissing van 29 december 2014 weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert opnieuw deze meervoudige aanvraag in overweging te nemen.

Aan de verzoeker wordt op 13 januari 2015 tevens een bijlage 13*quinquies* afgeleverd.

Op 23 april 2015 dient de verzoeker een vijfde asielaanvraag in (bijlage 26*quinquies*). Ook nu weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, bij beslissing van 12 mei 2015 deze vijfde asielaanvraag in overweging te nemen. De verzoeker stelt tegen deze beslissing geen beroep in.

Op 21 mei 2015 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) opnieuw om de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker af te geven.

Dit bevel is de thans bestreden beslissing, zij is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

Naam: A(...)
voornaam: N(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Onbepaald

Het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 12/05/2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

- (1) *Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag, inderdaad, aangezien betrokkene al op 04/03/2012, 01/08/2013, 04/04/2014, 25/11/2014 asiel heeft aangevraagd en door de beslissing tot weigering van in overwegingname van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.“

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht en de onderzoeksverplichting, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Dat alhoewel de asielprocedure van verzoeker negatief afgelopen is, er in de weigeringsbeslissing van het CGVS expliciet gemeld werd dat “ Het CGVS is van oordeel dat u noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Gaza”

Dat het uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, dewelke uitgesloten werd van de vluchtelingenconventie en de subsidiaire beschermingsstatus onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, waar zijn leven en zijn vrijheid in gevaar zijn.

Dat er in zijn hoofde sprake duidelijk is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Geneve.

Dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de stelling van het CGVS en er geen melding van maakt.

Dat het risico enorm is voor verzoeker in het geval hij het Belgisch grondgebied zou moeten verlaten.

Dat de bekritiseerde beslissing behept is met afwezigheid van motivatie en ondermeer de zorgvuldigheids en onderzoeksverplichting, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, artikel 3 van

het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ondertekend te Rome op 4 november schendt.

Dat de motivatie van de bestreden beslissing bij gevolg niet aan de wettelijke vereisten beantwoordt."

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De verzoeker voert onder meer de schending aan van *"het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur"*. Het bestuursrecht kent echter geen uniek en enig *"beginsel van behoorlijk bestuur"* maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Dit onderdeel van het middel is derhalve, bij gebrek aan duidelijke omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel, onontvankelijk.

Ook in de mate dat de verzoeker aangeeft dat de *"onderzoeksverplichting"* is geschonden, is het middel onontvankelijk. Er is de Raad immers geen dergelijke beginsel van behoorlijk bestuur bekend en voorts licht de verzoeker niet toe in welke mate dit *"beginsel"* zou verschillen van de reeds aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, noch licht hij toe op welke wijze dit *"beginsel"* precies door de bestreden beslissing zou worden geschonden.

Waar de verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991, merkt de Raad op dat de bepalingen van deze wet de administratieve overheid ertoe verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is gemotiveerd in feite en in rechte. Met name wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/14, §1 van de vreemdelingenwet. Tevens worden de feitelijke vaststellingen weergegeven die de bestreden beslissing gronden. De gemachtigde stelt vast dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten nu hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Tevens wordt er op gewezen dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 12 mei 2015 een beslissing nam van wegering van inoverwegingname van de asielaanvraag.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt en de verzoeker betwist niet dat hij niet over de wettelijk vereiste documenten beschikt teneinde op het grondgebied te kunnen verblijven. In principe is de gemachtigde alsdan, in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, verplicht om de verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziet in dit geval immers dat een bevel om het grondgebied *"moet"* worden afgeleverd. Deze verplichting geldt evenwel niet wanneer *"meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag"* van toepassing zijn op het concrete geval van de betrokken vreemdeling. Hierna zal blijken dat de verzoeker niet aantoont dat enige internationale bepaling is geschonden bij het afleveren van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De motieven van de bestreden beslissing zijn dan ook pertinent en draagkrachtig en zij laten de verzoeker toe zijn rechtsmiddelen nuttig aan te wenden.

Waar de verzoeker stelt dat niet wordt gemotiveerd omtrent de niet-terugleidingsclausule die is opgenomen in de beslissing van de commissaris-generaal, merkt de Raad op dat de beslissing van 21 mei 2015 waarbij verzoekers vijfde asielaanvraag niet in overweging wordt genomen op zich enkel het standpunt van de commissaris-generaal bevat dat de verzoeker niet mag worden teruggeleid naar Gaza. De commissaris-generaal stelt concreet het volgende: *“Uit het geheel van de bovenstaande vaststellingen blijkt dat u aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het CGVS is daarom van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Gaza.”*

Aldus houdt de door de verzoeker geviseerde passage in de beslissing van de commissaris-generaal enkel in dat de verzoeker niet – direct of indirect – mag worden teruggeleid naar Gaza. Zoals de verweerder in de nota met opmerkingen aangeeft, houdt het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten echter voor de verzoeker geenszins een verplichting in om terug te keren naar Gaza. De verzoeker wordt enkel bevolen om het Belgische grondgebied en het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten. De verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de uitvoering van dit bevel en uit niets blijkt dat een gedwongen tenuitvoerlegging op enige wijze in het vooruitzicht wordt gesteld. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geen gedwongen uitvoering van een verwijderingsbeslissing impliceert en de verzoekende partij evenmin verplicht om terug te keren naar haar land van herkomst. In die zin is het betoog van verzoeker niet dienstig en minstens hypothetisch nu er geen aanwijzingen zijn uit het administratief dossier dat hij verplicht wordt tot een gedwongen terugkeer naar Gaza.

De Raad merkt op dat thans enkel een bevel om het grondgebied te verlaten voorligt, zonder dat wordt aangegeven naar welk land de verzoeker zich dient te begeven en zonder dat dit bevel gepaard gaat met een beslissing tot terugleiding naar de grens.

Het thans bestreden bevel is getroffen in toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, §1 van de vreemdelingenwet. Aangezien artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet enkel voor de in artikel 74/14, §3 van de vreemdelingenwet bepaalde gevallen voorziet dat de gemachtigde de vreemdeling - onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater - naar de grens kan terugleiden, staat vast dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten überhaupt niet kan worden aangewend om de verzoeker terug te leiden naar de grens, laat staan dat hij op grond van de thans bestreden beslissing op gedwongen wijze kan worden verwijderd naar Gaza.

Artikel 74/15, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt weliswaar het volgende:

“De minister of zijn gemachtigde neemt alle nodige maatregelen om de beslissing tot verwijdering uit te voeren :

1° wanneer geen enkele termijn is toegekend om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 74/14, § 3;

2° na het verstrijken van de termijn die is toegekend om het grondgebied te verlaten en vóór de vervalddag, indien tijdens deze termijn een van de risico's vermeld in artikel 74/14, § 3, 1° tot 3°, is ontstaan.”

Uit de voorliggende gegevens blijkt echter dat *in casu* geen van deze gevallen van toepassing is.

Voor een gedwongen verwijdering van de verzoeker, is in de gegeven omstandigheden hoe dan ook een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot terugleiding naar de grens vereist. Wanneer de gemachtigde daar in de toekomst toe zou besluiten, dan kan de verzoeker hiertegen de rechtsmiddelen aanwenden die hem ter beschikking staan.

Nu de thans bestreden beslissing geen terugleiding van de verzoeker inhoudt noch kan inhouden, dient ook niet te worden gemotiveerd en dient geen nader onderzoek te worden gevoerd omtrent de niet-terugleidingsclausule die de commissaris-generaal in zijn beslissing van 12 mei 2015 opnam.

Een schending van de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 of van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

Waar de verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM , wordt vastgesteld dat de verzoeker nalaat *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt. Een loutere verwijzing naar een passage uit de beslissing van de commissaris-generaal

volstaat niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. De verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat hij gedwongen verwijderd zal worden naar Gaza. Ook met de bijzonder vage opmerking dat *“het risico enorm zou zijn voor verzoeker in het geval hij het Belgisch grondgebied zou moeten verlaten”*, maakt de verzoeker geen concrete schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. De verzoeker verduidelijkt op geen enkele wijze welk risico (in de zin van artikel 3 van het EVRM) hij precies zou lopen bij het enkele feit het grondgebied van België en de Schengenstaten te moeten verlaten. Bovendien blijkt uit de beslissing van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in verzoekers zaak (zie administratief dossier, EHRM beslissing N.A. t. België, n° 28509/12, 37-49) dat een verwijdering naar Jordanië geen problemen stelt van indirect refoulement naar Gaza noch van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gegevens die blijken uit deze beslissing van het EHRM zouden zijn gewijzigd derwijze dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, door bijvoorbeeld een terugkeer naar Jordanië, niet in overeenstemming zou zijn met de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE